

Марка

У темряві він не бачив, що вона робить, тому підсвітив телефоном.

— Не обріж.

— Що? — закричала вона, нахилиючись, бо музика, здавалося, скоріше розірве перетинки, ніж вони почують одне одного.

— Не обділи! — зарепетував прямо їй в очі й засміявся.

Вона охайно вирізала маленьку смужку паперу, підняла голову, а він уже, наче пес, вистромив язика й хитав ним у різні боки.

Дівчина засміялася теж, імпровізуючи, що кладе в рот у десять разів більшу частину марки, ніж та, яка була призначена йому. Він витяг із задньої кишені гроші, які наперед приготував, і вклав їй у долоню.

Антоніо йшов довгим темним коридором, у кінці якого блимали ліхтарі та світломузика. У залі через дим нічого не було видно. Поки нічого не змінилося, але він вдягнув окуляри й ураз відчув себе невидимим.

Люди розсіювалися та зливалися з інтер'єром. Довгі фалічні колони в яскраві горошки та квіти перепліталися одні з іншими й теж рухалися в ритмі єдиного дихання залу. У дзеркалах ніхто не відображався, й водночас у них можна було розгледіти увесь світ. Антоніо вдивлявся в них, наче в машину часу, він не міг знайти себе серед натовпу, але чітко бачив двох слонів, двох антилоп, двох страусів, а за ними сивобородого чоловіка з довгою палицею. З дзеркала вистрибнула одна з двох жабок і залізла Антоніо на плече, почала пестити його своїм довгим рожевим язиком, допоки він не затис її в кулаці й не вкинув назад у дзеркало, що раптом посипалося на підлогу й повністю накрило собою тіло маленької тварини.

Люди були як люди. Усі танцювали, пили на барі, цілувалися за столами. Ніхто не бився, ніхто привселюдно не вживав наркотиків, не блював на підлогу. «Марка» цілком розтанула в роті Антоніо, але нічого не змінювалося, реальність не порушувалася, кольорів не додавалося, звуків не поменшало. Він помітив, що тераса виходить на великий басейн, де оголені німфи танцюють та п'ють коктейлі. Юнак вийшов через скляні двері й одразу послизнувся на вологій від дискотечної піни плитці — у ній він таки побачив своє відображення. На вулиці грала зовсім інша музика, щось між попсою та джазом. Усі веселилися голосно і п'яно, а камінчики на шиях дівчат виблискували надзвичайною коштовністю та гламуром. Антоніо нікого не знав і ні з ким не планував зустрітися. Дівчина, яка продавала речовини, десь

вочевидь зникла. Та вона й не зацікавила його більше, ніж добувачка наркотиків, які б уже давно мали подіяти, а від них навіть нічим не віддавало, лише металом десь у самому центрі язика.

Не було ні холодно, ні жарко, легкий вітер доносив запах і смак моря. Він придивився через свої темні скельця і з'ясував, що попереду, за стежкою, зараз почнеться набережна. Антоніо всміхнувся сам до себе, уявляючи, як його свідомість перемкнеться, він ітиме пустелею в пошуку оази, а на ранок його тіло знайдуть викинутим на березі моря. Він зупинився біля бару, між басейном та тією стежкою, яка кликала його до себе. Схилившись над стійкою, вказав бармену на білий ром, і той йому швидко зробив «Дайкірі» з кристаликами льоду, що виблискували, наче каміння на шиях дівчат. Антоніо знову всміхнувся, дивлячись на маніпуляції бармена, подумки зауваживши, що ні в кого в руках не було чистих напоїв, лише коктейлі.

— От і добре, — ідеальною італійською прошепотів Антоніо.

Він граційно стояв, спостерігаючи за содомітськими розвагами молодих людей, які зовсім не цікавили його. Дівчатка лизалися одна з одною, не будучи лесбійками. Чоловіки в жіночих парео та боа мали в очах Антоніо більш ніж бридкий вигляд. Юнак не звик до такого життя, десять останніх років він провів на Сході, рятуючи здебільшого чорних чоловіків у камуфляжі, які не любляться одне з одним, а знають лише ненависть, державний обов'язок, життя та гроші. У пустельному сонці

й без того темна шкіра Антоніо набула геть мідного відтінку й раптом почала пахнути якось інакше, якось по-східному.

Антоніо так глибоко відчував своє покликання стати військовим лікарем, що переїхав до Франції, аби вступити до французької організації лікарів без кордонів.

Уколи морфію та кодеїну давно приїлися, а кожна наступна більша доза могла означати лиш те, що когось не вистачить знеболювального й він просто помре у «впоротого» лікаря на руках. Усе, чого він хотів, — вивезти зі собою в пустелю трішки кольорових краєвидів. Коли вечірнє сонце сідає в піски, а ранкове сходить над пісками, де не росте ні трава, ні квітка, а ти знаєш, якою може бути природа, то хочеш її бачити й насолоджуватися нею. Антоніо сумував за цим найбільше, тому лізергаміди не видавалися лікарю чимось забороненим чи шкідливим.

Єдиною шкодою, як засвідчував французький італієць, був людський «найоб», який діяв як у Європі, так і на Сході.

Гіркота в роті зникла, а картинка не змінювалася.

Антоніо замовив ще один «Дайкірі» й хотів уже йти в напрямку готелю, прогулявшись перед тим між пальмами та кипарисами. Ковтнувши перші краплі холодного напою, він боковим зором побачив щось дивне серед світла, кольору та краси. Дівчина стояла спиною на краю басейну, убрана в щось таке дивне, костюм-акваріум, де під одягом-склом плавали справжні рибки. Юнак зняв окуляри і придивився. Справді, у її тілі було море.